

[Handelsministeren.]

virke, vil alle vise Forstaaelse af, at her er der Tale om et velment Forsøg paa at hjælpe betrængte Grene af det danske Erhvervsliv. Og jeg vil meget haabe, at det Tilløb til Sabotage, som man allerede har sporet, ikke vil blive andet end et Tilløb, saaledes at der virkelig kan komme noget ud af de Bestræbelser, der her udfoldes for at hjælpe over en vanskelig Situation.

Nu har man fæstet sin Opmærksomhed ved et enkelt Afsnit af Lovforslaget, det Afsnit, der angaar Rentespørgsmaalet; men der er jo andre Ting i Lovforslaget, som har stor Værdi, det synes man at overse. Lovforslaget indeholder ikke blot Bestemmelser om Rentesenkning, men det indeholder tillige mange meget vigtige Bestemmelser, der skal tjene til at hjælpe ikke blot Landbruget, men de forskellige Dele af vort Erhvervsliv, og det er ganske med Urette, naar det ærede Medlem Hr. Hasle sagde, at der ikke ved dette Lovforslag stilles nogen Art af Hjælp til Raadighed for Landbruget.

For det første modsagde det ærede Medlem nu selv denne Paastand i de Bemærkninger, han senere gjorde, men dernæst tager Lovforslaget heller ikke alene Sigte paa at hjælpe Landbruget. Lovforslaget gaar ud paa at hjælpe de forskellige Erhverv, ogsaa Landbruget, og jeg beklager, at de Konservative ikke har villet være med til de Foranstaltninger, der her foreslaas iværksat, men stiller sig paa det negative Standpunkt.

Jeg skulde ikke have gjort nogen Indvending overfor de Konservatives Stilling, hvis de var mødt frem med et selvstændigt udformet Forslag, hvorefter de mente, man skulde gaa frem. Men det har de Konservative, som bekendt, ikke gjort. De Konservative har givet os en hel Del Talemaader, de har sagt en Del Ord i Betænkningen, men virkelig positive Forslag, Forslag, som kunde tjene til at hjælpe paa Forholdene paa en anden Maade end af os foreslaaet, det har der ikke været Tale om.

Da jeg hørte det ærede Medlem Hr. Hasle udtale sig saa afgjort imod Tendensen til at tage Penge ud af Sparekasser og Banker, glædede jeg mig paa en vis Maade over det — jeg ved nu ikke, hvorfor det ærede Medlem saa afgjort advarede imod, at Indskyderne tog deres Penge ud af Sparekasserne eller Bankerne og omsatte dem i Obligationer eller anbragte dem paa anden Maade —; men den Glæde, jeg følte ved at høre det ærede Medlems Advarsel imod at gaa ind i en Art Sabotage paa denne Maade, svandt hurtigt bort, da jeg hørte, det ærede Medlem havde været i Forbin-

delse med en Del Sparekasse- og Bankfolk, som allerede havde indstillet sig paa at sabotere Loven paa den Maade, at de paa Forhaand havde indtaget det Standpunkt, at de vilde overhovedet ikke have noget som helst med den Krisefond at gøre, som bliver oprettet i Henhold til Loven. De havde allerede indstillet sig paa nu at indskrænke Kreditten, saaledes at de var i Stand til ved egne Kræfter at modstaa ethvert Forsøg paa at tage Penge ud af Bankerne eller Sparekasserne. De vilde, sagde det ærede Medlem, ikke henvende sig i Handelsministeriet for at blive hjulpet, de vilde hjælpe sig selv.

Det er overmaade glædeligt, at Pengeinstitutterne kan hjælpe sig selv, men jeg maa sige til det ærede Medlem, at da Krisen for Alvor satte ind for en halvandet Aars Tid siden, da kunde Pengeinstitutterne udmærket godt finde Vejen til Handelsministeriet; de kom baade enkeltvis og samlet op i Handelsministeriet for at bede Handelsministeriet være dem behjælpeligt med at komme i en bedre Forbindelse med Nationalbanken, end de hidtil havde været, og de blev hjulpet. De blev alle uden Undertagelse hjulpet, og jeg synes, det er et lidt ejendommeligt Forhold, at man nu her i Dag skal møde dette, at de paagældende ikke længere har noget som helst Ærinde i Handelsministeriet, men paa Forhaand indstiller sig paa at gøre Krisen endnu vanskeligere, end den er i Forvejen, ved at indskrænke Kreditten.

Det er saa meget mærkeligere, at f. Eks. Sparekasserne skulde være med i saadanne Sabotagebestræbelser, eftersom Forholdet er det, at det er Landbefolkningen, der først og fremmest gennem sine Organisationer har krævet af Regeringen og Rigsdagen, at Renten skulde nedsættes; og nu findes der praktisk taget udenfor Hovedstaden ikke en eneste Sparekasse, der ikke i overvejende Grad har Forbindelse med Landbefolkningen og helt eller delvis ledes af Repræsentanter for Landbefolkningen. Det vilde da være ejendommeligt, om saadanne Institutioner, som er i saa nær Forbindelse med Landbostanden, paa Forhaand skulde stille sig saboterende overfor Bestræbelser fra Regeringen og Rigsdagen for at imødekomme Landbokredses Krav om en Rentesenkning.

Jeg vil da indtil videre tro, at det ikke kan være Tilfældet, hvad det ærede Medlem Hr. Hasle her har givet Udtryk for, at Banker og Sparekasser paa Forhaand skulde indstille sig fjendtligt overfor de Bestræbelser, der har fundet Udtryk i dette Lov-